

Jóel könyve és a laodíceai Hetednap Adventista Egyház – Negyvennegyedik szám

Jeff Pippenger

2026-02-10

Negyvennegyedik szám

1844-ben a hetednap szombat tana feltöretett, majd hangsúlyosan adatott Sister White-nak, amikor betekintett a szövetség ládjába. Azt is feljegyezte, hogy az utolsó napokban a megtestesülés tana ugyanilyen mennyei hangsúlyt hordozott. A hetednap szombat azt a különleges világosságot jelképezi, amely a ládából sugárzott, amikor a végső engesztelés napjának ellenképi beteljesedése megkezdődött, a hetedik évi szombat pedig azt a különleges világosságot jelképezi, amely a ládából sugárzik, amikor a végső engesztelés napjának ellenképi beteljesedése eléri lezárulását.

A megtestesülés tanát a Leviticus huszonharmadik fejezetének utolsó szent gyülekezése előképezi; ez az ómegája a hetednap szombatnak, amely a Leviticus huszonharmadik fejezete elején az első szent gyülekezés. Az első szombat Isten teremő hatalmát jelképezi, az utolsó szombat pedig az Ő újratereő hatalmát. Az első szombatot a „23” szám, az utolsót pedig a „252” szám jelképezi.

E két jelkép a 3Mózes huszonharmadik fejezetének könyvtámaszai, és egyben a millerita történelem könyvtámaszai is. 1798 Izráel északi királysága ellen szóló 2 520 év beteljesedése volt, a 2 300 év pedig 1844. október 22-én teljesedett be. Amikor White testvérnőt a szentélybe vezették, és a Tízparancsolatra tekintett, Isten végidei népét jelképezte, akik Krisztust követik a Szentek Szentjébe, amikor Ő az engesztelés művét befejezi. A templompróba annak a próbája, hogy követjük-e a Bárányt, valahová csak megy.

Ezek azok, akik asszonyokkal nem fertőztették meg magukat, mert szűzek. Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová megy. Ezek vétettek meg az emberek közül, zsengeül az Istennek és a Báránynak. Jelenések 14:4.

White testvér mint próféta a kezdet hűségeseit szemléltette, akik hit által léptek be a Szentek Szentjébe, és ezzel példát adott a vég idején élő hűségeseiről, akik hit által lépnek be a Szentek Szentjébe, majd betekintenek a frigyládjába. Amit ott megvilágítva látnak, az a megtestesülés tana, az engesztelés beteljesítése. Látják a két befedő kerubot, amelyek a teremtés és az újjáteremtés két szombatját jelképezik. Látják a frigyláda egyik oldalán a 252-t, a másikon pedig a 23-at, és felismerik, hogy a teremtéssel és az újjáteremtéssel összhangban a 23 az istenség és az emberség házasságát jelképezi, a 252-t pedig úgy látják, mint annak jelképét, hogy egy ember átalakul oly emberré, aki az istenséggel egyesült.

Az engesztelés fedele nem volt eltávolítható, így az, hogy White testvérnő betekinthez a belsejébe, különleges kinyilatkoztatás volt; próféta értelemben pedig ez a szemléltetés inkább az utolsó napokra vonatkozik, mint azokra a napokra, amelyekben ő élt. Szemléltetés által változunk el. A templom-próba az, hogy Krisztus lépésről lépésre bevezeti szűz népét az Ő templomába. A próféta igazságok azokat a lépéseket jelképezik az ösvény mentén, amelyet az Éjféli Kiáltás

üzenete világít meg.

A negyvenhat esztendőös millerita templom egy fokozat.

A „23”-as emberi templom (férfivá és nővé teremtette őket) egy lépcsőfok.

Krisztus három nap alatt való templomépítése egy lépés.

A tárház Malakiás temploma.

Nehémiás megtisztította a tárházat Tóbiás megszenteltetésétől.

Abban a templomban találta meg Hilkiás főpap Mózes írásait Jósiás király reformációja idején.

Az a templom, amelyet Nehémiás megtisztított a megszenteltetésétől, ugyanaz a templom, amelyet Krisztus kétszer is megtisztított annak „szentségtörő megszenteltetésétől”, amint azt White testvérnő kijelenti.

Miller álmának ládája egy lépcsőfok volt.

Miután Krisztus bevitte hűséges népét a Szentek Szentjébe, azután — amint azt White testvérnőnek a ládához vezetése jelképezi — a frigyláda felé vezeti őket, felemeli a kegyelem trónját, és megengedi nekik, hogy beletekintsenek. Amikor beletekintenek, meglátják, hogy mind a megtestesülés tana, mind a hetednapi szombat gyengéd fényudvarral van övezve. Sort sorra téve azok, akik felismerik a tanokat, amelyek „gyengéd fényességgel vannak körülvéve”, összhangba kerülnek White testvérnővel: hit által belépnek a Szentek Szentjébe, és beletekintenek a frigyládába.

Az ősi próféták konkrétan szóltak az utolsó napokról, mint azokról a napokról, amelyekben éltek. Amikor maguk ezek az ősi próféták is a bizonyágtétel részévé válnak, Isten népét képviselik az utolsó napokban, és Isten népe az utolsó napokban a száznegyvennégyezer. White testvérnő talán a legfontosabb ősi próféta, mert minden szemléltetése a száznegyvennégyezer omega-történelmének alfa-történelmét ábrázolja. Valamennyi próféta a maradékot szemlélteti, de White testvérnő egy kezdő történelmet is képvisel, amely a befejező történelemben teljessé válik — a legteljesebb pontossággal.

Az alfa alapozó történetében White testvérnőt látomásban a mennyei szentély Szentek Szentjébe vitték. Miután odaért, a frigyládán levő engesztelés fedele, amelyet nem volt szabad elmozdítani, felemeltetett, hogy White testvérnő betekinthesse, ahol meglátta a Tízparancsolatot.

„A szentek szentjében egy ládát láttam; tetejét és oldalait a legtisztább arany borította. A láda mindkét végén egy-egy kedves kérés állt, szárnyaikat föléje terjesztve. Arcuk egymás felé fordult, és lefelé tekintettek. Az angyalok között egy arany füstölőedény volt. A láda fölött, ahol az angyalok álltak, rendkívül fényes dicsőség ragyogott, amely olyannak tűnt, mint egy trón, ahol Isten lakozott. Jézus a láda mellett állt, és amint a szentek imái felszálltak Hozzá, a füstölőedényből felszállt a füst, és Ő a tömjén füstjével együtt felajánlotta imáikat az Ő Atyjának. A ládában volt az arany mannáskorsó, Áron kivirágzott vesszeje és a kőtáblák, amelyek könyv módjára összecukódtak. Jézus kinyitotta azokat, és láttam, hogy rajtuk Isten

ujja írta a Tízparancsolatot. Az egyik táblán négy volt, a másikon hat. Az első táblán levő négy fényesebben ragyogott, mint a másik hat. Ám a negyedik, a szombat parancsolata, mindegyik fölött ragyogott; mert a szombat arra volt elkülönítve, hogy Isten szent nevének tiszteletére megtartsák. A szent szombat dicsőségesnek látszott—dicsfény övezte körül. Láttam, hogy a szombat parancsolata nem szegeztetett a keresztre. Ha az lett volna, akkor a másik kilenc parancsolat is; és éppoly szabadok volnánk valamennyit megszegni, mint a negyediket. Láttam, hogy Isten nem változtatta meg a szombatot, mert Ő soha nem változik. Hanem a pápa változtatta meg azt a hét hetedik napjáról az elsőre; mert neki kellett megváltoztatnia időket és törvényt.” Early Writings, 32.

A hetednap szombat tana volt a filadelfiai millerita mozgalomként kezdődő Millerita mozgalom alapító történelmének alfa tana, amely 1856-ban laodiceai millerita mozgalommá, majd 1863-ban laodiceai Hetednap Adventista Egyházzá alakult át. White testvérnő az utolsó napok történelmében az ómega tant is azonosítja, amikor a száznegyvennégyezer laodiceai mozgalma a száznegyvennégyezer filadelfiai mozgalmává alakul át. Az alfa és az ómega világosságát a hetednap szombat tana és a megtestesülés tana jelképezi.

„Akik Istennel közösségben élnek, az Igazság Napjának világosságában járnak. Nem gyalázzák meg Megváltójukat azzal, hogy útjukat megrontják Isten előtt. Mennyei világosság ragyog rájuk. Amint e föld történelmének végéhez közelednek, Krisztusról és a rá vonatkozó próféciaírákról való ismeretük nagymértékben gyarapszik. Isten szemében végtelen értékkel bírnak; mert egységben vannak az ő Fiával. Számukra Isten Igéje felülmúlhatatlan szépségű és kedvességű. Felismerik annak jelentőségét. Az igazság feltárul előttük. A megtestesülés tanát szelíd ragyogás övezi. Megértik, hogy a Szentírás az a kulcs, amely minden titkot feltár és minden nehézséget megold. Akik nem voltak hajlandók befogadni a világosságot és a világosságban járni, képtelenek lesznek megérteni a kegyesség titkát; de akik nem haboztak felvenni a keresztet és követni Jézust, világosságot látnak majd Isten világosságában.” The Southern Watchman, 1905. április 4.

A „megtestesülés tana” a „kegyesség titkának” is nevezetik.

És minden ellentmondás nélkül nagy a kegyességnek ama titka: Isten megjelent testben, megigazított Lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok között, hittek benne e világon, felvitetett dicsőségbe. 1 Timótheus 3:16.

A „titok” rejtve marad az utolsó nemzedékig, amikor a hűségesek felismerik, hogy a megtestesülés tana a hetednap szombat ómegája.

Azt a titkot is, amely el volt rejtve örök időktől és nemzedékektől fogva, most pedig nyilvánvalóvá lett az ő szentjei előtt; akiknek Isten meg akarta ismertetni, mi e titok dicsőségének gazdagsága a pogányok között: amely a Krisztus tibennetek, a dicsőség reménysége. Kolossé 1:26–27.

Találó, hogy a Kolossé 1:26 beszél egy „titokról”, amely „el volt rejtve”, de ez a titok az utolsó napokban „nyilvánvalóvá tétetik”. A prófétai világosság akkor tétetik nyilvánvalóvá, amikor a prófécia feloldatik, amint azt Dániel tizenkettő ábrázolja, ahol az 1.260 nap végén, a vég idején egy

prófécia feloldatik. Az a prófécia, amely nemzedékeken át rejtve volt, feloldatik, és a prófécia az igazság, amely feloldatván az a „dicsőség”, amely a vasárnapi törvény idején a pogányoknak ismertté tétetik. Ez a titok: Krisztus tibennetek, a dicsőségnek ama reménysége, amely a hetedik trombita megszólalásának napjaiban teljeseedik be.

Hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, amikor megkezdí a trombitálást, bevégeztetik az Isten titka, amint megjelentette azt az ő szolgálának, a prófétáknak. Jelenések 10:7.

Teljességgel helyénvaló, hogy a hetedik angyal szava a hetedik hónap tizedik napján kezdett hangzani, amint azt a Jelenések 10:7 ábrázolja. A hetedik angyal a harmadik jajként is van bemutatva, és az első két jaj az iszlám volt; így két tanúbizonyság is rendelkezésre áll arra nézve, hogy a harmadik jaj az iszlám. Isten titka akkor végeztetik be, amikor az iszlám trombitája szól.

A hetedik trombita történetében a megtestesülés tana — amely Krisztus bennetek való titka, avagy az istenségnek az emberiséggel való egyesülése, amiként azt Krisztus képviselte, amikor magára vette az emberi testet —; azok, akik a száznegyvennégyezer közé kívánnak tartozni, próbára tétetnek afelől, hogy rendelkeznek-e a szükséges olajjal és hittel ahhoz, hogy beléphessenek a Szentek Szentjébe. Ha haboznak, sötétség borul rájuk; ha követik a Bárányt, valahová csak megy, elvezettetnek, hogy betekintsenek a frigyládjába. A frigyládjában megtalálják a hetedik napi szombat tanát és a megtestesülés tanát.

Bármily jelentősek is e két tanítás, én nem az alfa és ómega világosságokra összpontosítok, hanem arra, hogy a prófétanő Isten népét úgy ábrázolta, mint akik bemennek a mennyei szentélybe, és betekintenek a szövetség ládjába. Kell lennie egy pontnak a száznegyvennégyezer történetében, az utolsó napok folyamán, amikor a száznegyvennégyezret beviszik a Szentek Szentjébe, hogy szemléljék a megnyitott ládát.

Ha rendelkezel azzal a hittel, hogy elhidd: a próféták Isten népét ábrázolják az utolsó napokban, valamint azzal a hittel, hogy White testvérnő éppúgy, minden tekintetben ihletett volt, mint a Biblia bármely más prófétája — akkor az az alkalmazás, amelyet imént kifejtettem, igazként kell hogy elfogadtassék. A száznegyvennégyezernek hit által kell követnie Krisztust a Szentek Szentjébe, miként White testvérnő mondja, hogy a hűségesek tették 1844. október 22-én. Akkor két csoport nyilvánult meg: azok, akik megtagadták, hogy hit által bemenjenek, és azok, akik bementek.

„Figyelmemet Krisztus első eljövetelének hirdetésére irányították vissza. János Illés lelkével és erejével küldetett, hogy elkészítse Jézus útját. Akik elutasították János bizonyágtételét, nem részesültek Jézus tanításainak áldásából. A közelgő eljövetelét előre jelző üzenettel szembeni ellenállásuk olyan helyzetbe juttatta őket, hogy nem tudták készségesen befogadni a legerősebb bizonyítékot arra nézve, hogy Ő a Messiás. Sátán azokat, akik elutasították János üzenetét, tovább vezette, hogy még tovább menjenek: Krisztust is elutasítsák és keresztre feszítsék. Ezzel magukat olyan helyzetbe sodorták, hogy nem részesülhettek a pünkösd napján áradó áldásban, amely megtanította volna nekik a mennyei szentélyhez vezető utat. A templom kárpitjának kettéhasadása megmutatta, hogy a zsidó áldozatokat és szertartásokat többé nem fogadják el. A nagy Áldozat bemutatott és elfogadtatott, és a Szentlélek, amely pünkösd

napiján leszállt, a tanítványok gondolatait a földi szentélyről a mennyekre irányította, ahová Jézus a tulajdon vére által lépett be, hogy tanítványaira kiáraszsa engesztelésének jótéteményeit. A zsidók azonban teljes sötétségben maradtak. Elvesztettek minden világosságot, amelyet az üdvtervről kaphattak volna, és továbbra is haszontalan áldozataikban és felajánlásaikban bíztak. A mennyei szentély a földi helyébe lépett, ők azonban semmit sem tudtak e változásról. Ezért nem részesülhettek Krisztus közbenjárásának áldásaiban a szent helyen.”

„Sokan rémülettel tekintenek a zsidók eljárására Krisztus elutasításában és megfeszítésében; és amikor szégyenteljes bántalmazásának történetét olvassák, azt gondolják, hogy szeretik Őt, és nem tagadták volna meg úgy, mint Péter, sem nem feszítették volna meg úgy, mint a zsidók. De Isten, aki minden ember szívét vizsgálja, próbára tette azt a Jézus iránti szeretetet, amelyről azt vallották, hogy érzik. Az egész menny a legmélyebb érdeklődéssel figyelte az első angyal üzenetének fogadtatását. De sokan, akik azt vallották, hogy szeretik Jézust, és könnyeket hullattak, amikor a keresztről szóló történetet olvasták, gúnyolták eljövételének örömhírét. Ahelyett, hogy örömmel fogadták volna az üzenetet, csalódásnak nyilvánították azt. Gyűlöltek azokat, akik szerették az Ő megjelenését, és kizárták őket a gyülekezetekből. Akik elutasították az első üzenetet, nem részesülhettek áldásban a másodikból sem; és nem vált javukra az éjjeli kiáltás sem, amelynek az lett volna a rendeltetése, hogy előkészítse őket arra, hogy hit által Jézussal együtt belépjenek a mennyei szentély szentjébe. És mivel elutasították az előző két üzenetet, annyira elsötétítették értelmüket, hogy semmi világosságot nem láthatnak a harmadik angyal üzenetében, amely megmutatja az utat a szentek szentjébe. Láttam, hogy amint a zsidók megfeszítették Jézust, úgy a névleges egyházak is megfeszítették ezeket az üzeneteket, és ezért semmi ismeretük nincs a szentek szentjébe vezető útról, és nem részesülhetnek Jézus ottani közbenjárásának áldásában. Miként a zsidók, akik haszontalan áldozataikat bemutatták, ők is haszontalan imáikat ahhoz a részhez küldik fel, amelyet Jézus elhagyott; és Sátán, gyönyörködve a megtévesztésben, vallásos jelleget ölt, és e magukat kereszténynek vallók gondolatait magához vonja, hatalmával, jeleivel és hazug csodáival munkálkodva azon, hogy törébe csalja és ott tartsa őket.” Early Writings, 259–261.

White testvér azonosítja Keresztelő János és Krisztus történetének fokozatos próbatételi folyamatát, amely azzal végződött, hogy a zsidók teljes sötétségbe jutottak, hogy ezáltal szemléltesse ugyanazt a történelmet a milleriták idejében, amely White testvér alfa-történelme; a végidők hajdani prófétanőjének történelme. A kezdet kezdetén az élet-halál próbatétel arra vonatkozott, hogy belépnek-e a Szentek Szentjébe, vagy megtagadják ezt. Ennek megtagadása ugyanazt a sötétséget idézte elő a millerita történelem lázadóin, amely Krisztus történetében a lázadó zsidókra szállt.

Jézus mindig egy dolog végét egy dolog kezdetével szemlélteti; így tehát, amikor White testvérnő bevitette a Szentek Szentjébe, és az 1844. október 22-i próbatétellel összefüggésben a megnyílt frigyládra tekintett, ez azonosítja, hogy a száznegyvennégyezernek azon kell próbára tétetnie, vajon követi-e a Bárányt a Szentek Szentjébe, vagy bemegy a tökéletes örök sötétségbe. E tény azon a hiten alapul, amely megérti, hogy az ősi próféták Isten végidei népét szemléltetik, amikor ők maguk a feljegyzett bizonyágtétel részévé válnak. White testvérnő mindkét osztályt

szemlélteti.

„Miközben a csüggedtségnek ebben az állapotában voltam, álmom volt, amely mély benyomást tett elmémre. Azt álmodtam, hogy egy templomot látok, amely felé sok ember sereglett. Csak azok menekülnek meg, akik abban a templomban keresnek menedéket, amikor az idő lezárul. Mindazok, akik kívül maradnak, örökre elvesznek. A kívül levő sokaságok, miközben különféle útjaikon jártak-keltek, gúnyolták és kinevették azokat, akik beléptek a templomba, és azt mondták nekik, hogy a biztonságnak ez a terve ravasz megtévesztés, és valójában semmiféle veszély sincs, amelyet el kellene kerülni. Némelyeket még meg is ragadtak, hogy megakadályozzák őket abban, hogy a falakon belülre siessenek.”

„Attól tartva, hogy kigúnyolnak, a legjobbnak azt véltem, ha várok, míg a sokaság szétszéled, vagy amíg úgy léphetek be, hogy ők ne vegyenek észre. Ám a számuk ahelyett, hogy fogyatkozott volna, inkább növekedett, és attól félve, hogy túl késő lesz, sietve elhagytam otthonomat, és utat törtem magamnak a tömegben át. A templom elérésére irányuló aggodalmamban sem észre nem vettem, sem nem törődtem a körülöttem tolongó sokasággal. Amikor beléptem az épületbe, láttam, hogy a hatalmas templomot egyetlen óriási oszlop tartja, és ehhez egy megkínzott, vérző bárány volt kötözve. Úgy tűnt, mi, akik jelen voltunk, tudtuk, hogy ezt a bárányt miattunk szaggatták szét és zúzták össze. Mindazoknak, akik beléptek a templomba, elé kellett járulniuk, és meg kellett vallaniuk bűneiket.

„Közvetlenül a Bárány előtt emelkedett ülőhelyek voltak, amelyeken egy igen boldognak látszó sereg ült. Arcukon mintha a menny világossága ragyogott volna, és dicsőítették Istent, valamint örvendező hálaadó énekeket zengtek, amelyek az angyalok zenéjéhez hasonlítottak. Ők voltak azok, akik a Bárány elé járultak, megvallották bűneiket, bocsánatot nyertek, és most örömteli várakozással vártak valamilyen boldog eseményt.”

„Még azután is, hogy beléptem az épületbe, félelem vett erőt rajtam, és a szégyen érzése, hogy meg kell aláznom magamat e nép előtt. De mintha arra kényszerültem volna, hogy továbbmenjek, és lassan kerültem meg az oszlopot, hogy szembekerüljek a báránnyal, amikor trombita harsant, a templom megrendült, diadalkiáltások törtek fel az egybegyűlt szentek közül, rettenetes fényesség árasztotta el az épületet, majd minden sűrű sötétségbe borult. A boldog emberek mind eltűntek a fényességgel együtt, és én egyedül maradtam az éjszaka néma iszonyatában. Kínzó lelki gyötrelemben ébredtem fel, és alig tudtam meggyőzni magamat arról, hogy csak álmodtam. Úgy tűnt nekem, hogy sorsom megpecsételődt, hogy az Úr Lelke elhagyott engem, hogy többé soha ne térjen vissza.”

„Nem sokkal ezután egy másik álmom volt. Úgy tűnt, nyomorúságos kétségbeesésben ülök, arcomat a kezeimbe temetve, és így elmélkedem: Ha Jézus a földön volna, elmennék Hozzá, lábai elé vetném magamat, és elmondanám Neki minden szenvedésemet. Ő nem fordulna el tőlem, hanem megkönyörülne rajtam, én pedig mindenkor szeretném és szolgálnám Őt. Éppen akkor kinyílt az ajtó, és belépett egy szépséges alakú és tekintetű személy. Résztétellel tekintett rám, és ezt mondta: »Szeretnéd látni Jézust? Itt van, és megláthatod Őt, ha kívánod. Végy magadhoz mindent, amid van, és kövess engem.«”

„Kimondhatatlan örömmel hallottam ezt, és örömmel összeszedtem minden csekélyke holmimat, minden becses kis kincsemet, és követtem vezetőmet. Ő egy meredek és látszólag ingatag lépcsőhöz vezetett. Amikor megkezdtem a felmenetelt a fokokon, intett, hogy tekintetemet szüntelenül fölfelé szegezsem, nehogy megsédüljek és lezuhanjak. Sok más is, akik e meredek emelkedőn kapaszkodtak fölfelé, még mielőtt a tetőre jutottak volna, elestek.”

„Végül elértük az utolsó lépcsőfokot, és egy ajtó előtt álltunk meg. Itt vezetőm arra utasított, hogy hagyjak hátra mindent, amit magammal hoztam. Én örömmel letettem azokat; ő ezután kinyitotta az ajtót, és felszólított, hogy lépjek be. Egy pillanat múlva Jézus előtt álltam. Lehetetlen volt összetéveszteni azt a gyönyörű arcot. A jóindulatnak és fenségnek az a kifejezése senki máshoz nem tartozhatott. Amint tekintete megpihent rajtam, azonnal tudtam, hogy ismeri életem minden körülményét, valamint minden benső gondolatomat és érzésemet.”

„Megpróbáltam elrejtőzni tekintete elől, mert úgy éreztem, képtelen vagyok elviselni kutató szemeit; de Ő mosolyogva közeledett, és kezét a fejemre téve ezt mondta: »Ne félj.« Édes hangjának zengése olyan boldogsággal töltötte el szívemet, amelyet azelőtt még sohasem tapasztalt. Túl boldog voltam ahhoz, hogy egyetlen szót is szóljak, hanem az érzelmektől legyőzötten arcom borultam lábai előtt. Miközben ott feküdtem tehetetlenül, szépségnek és dicsőségnek jelenei vonultak el előttem, és úgy tűnt, eljutottam a menny biztonságába és békességébe. Végül visszatért az erőm, és felkeltem. Jézus szeretetteljes szemei még mindig rajtam nyugodtak, és mosolya örömeződéssel töltötte be lelkemet. Jelenléte szent tisztelettel és kimondhatatlan szeretettel töltött el.”

„Vezetőm ekkor kinyitotta az ajtót, és mindketten kimentünk. Arra utasított, hogy ismét vegyem magamhoz mindazokat a dolgokat, amelyeket odakint hagytam. Miután ezt megtettem, egy szorosan feltekert zöld zsinórt adott a kezembe. Azt mondta, helyezzem a szívemhez közel, és valahányszor látni kívánom Jézust, vegyem elő keblemből, és nyújtsam ki teljes hosszában. Intett, hogy ne hagyjam hosszabb ideig feltekerve, nehogy összecsomózódjék, és nehéz legyen kiegyenesíteni. A zsinórt a szívem közelébe helyeztem, és örömmel mentem lefelé a keskeny lépcsőn, dicsérve az Urat, és mindenkinek, akivel találkoztam, elmondva, hol találhatják meg Jézust. Ez az álom reménységgel töltött el. Értelmezésemben a zöld zsinór a hitet jelképezte, és Istenbe vetett bizalom szépsége és egyszerűsége kezdett felragyogni lelkem előtt.” Testimonies, 1. kötet, 27–29.

Az 1844. augusztus 17-én tartott exeteri tábori összejövetel végétől október 22-ig hatvanhat nap telt el. Ez a hatvanhat nap az Éjféli Kiáltás hirdetésének időszakát jelképezi, és a tíz szűzről szóló példázat összefüggésében azok, akik akkor hirdették az üzenetet, azokat képviselik, akiknek volt olajuk, míg azoknak, akik akkor nem hirdették az üzenetet, nem volt olajuk.

A példázatban a házasságkötés a késedelem idejének kezdetén történt. A törvényes házasságkötés megtörtént, majd mindenki hazament, és várakozott mindaddig, amíg a vőlegény apja el nem döntötte, hogy elfogadható-e a házasság beteljesítése. Az első házasságkötés és az éjféli második szertartás közötti hűtlenséget házasságtörésnek tekintették. A késedelem ideje azon alapult, hogy a vőlegény apja egy bizonyos időn át várt, hogy lássa, mi történik a menyasszonnyal. Várandós volt?

Amikor az atya úgy határozott, hogy minden rendben van, megkezdődött az éjféli menet, és éjjel indult el, hogy elkerüljék Palesztina nappali óráinak fojtogató hőségét. Ezért a menyasszony kísérőinek, a példázat szüzeinek saját lámpással és elegendő olajtartalékkal kellett készen állniuk az éjféli kiáltásra, amely tudtul adta, hogy a menyegzőre tartó menet megindult, mert annak éjjel kellett végbemennie. Exeterben elhangzott az éjféli kiáltás, és vagy volt elegendő olajad készen a menethez, vagy nem.

Amikor Exeterből elindultak az üzenettel, egy olyan népet szemléltettek, amely meg volt pecsételve. Némelyeknek elegendő olajuk volt ahhoz, hogy 1844. október 22-én bemenjenek a menyegzőre, másoknak pedig nem. Az a hatvanhat nap egy olyan időszakot jelképez, amikor Isten népe megpecsételtetik a vasárnapi törvény zárt ajtajáig. Ha megvolt bennük a megfelelő mennyiségű olaj, hit által bementek a Szentek Szentjébe. White testvérnő azt szemléltette, hogy Isten népe az utolsó napokban bemegy a Szentek Szentjébe, és az ő alfa-történetében ez élet-halál próba volt, amely a hit általi bemenetellel függött össze a Szentek Szentjébe. Az utolsó napokban a száznegyvennégyezer próbára tétetik afelől, vajon hit által bemennek-e a Szentek Szentjébe. Ez ismét élet-halál próba.

Ezeket a dolgokat a következő cikkben folytatjuk.

„A templom megtisztításával Jézus Messiásként jelentette ki küldetését, és megkezdte munkáját. Az a templom, amely az isteni Jelenlét lakóhelyéül épült, arra rendeltetett, hogy szemléltető tanítás legyen Izrael és a világ számára. Öröktől fogva Isten szándéka az volt, hogy minden teremtetett lény, a fénylő és szent szeráftól az emberig, a Teremtő benne lakozásának temploma legyen. A bűn miatt azonban az emberiség megszűnt Isten temploma lenni. A gonoszságtól elsététült és megfertőzött emberi szív többé nem nyilatkoztatta ki az Isteni dicsőségét. Ám Isten Fiának megtestesülése által a menny szándéka beteljesedik. Isten az emberiségben lakozik, és az üdvözítő kegyelem által az ember szíve ismét az Ő templomává lesz. Isten úgy rendelte, hogy a jeruzsálemi templom állandó bizonyágtétel legyen a magasztos rendeltetésről, amely minden lélek előtt nyitva áll. A zsidók azonban nem értették meg annak az épületnek a jelentőségét, amelyre oly nagy büszkeséggel tekintettek. Nem adták át magukat az isteni Lélek szent templomaiként. A jeruzsálemi templom udvarai, amelyeket a szentségtelen kereskedés zűrzavara töltött meg, túlságosan is híven ábrázolták a szív templomát, amelyet érzéki szenvedélyek és szentségtelen gondolatok jelenléte fertőzött meg.”

„Amikor Jézus megtisztította a templomot a világ vevőitől és árusaitól, küldetését hirdette meg: megtisztítani a szívet a bűn szennyétől, a földi kívánságoktól, az önző vágyaktól, a gonosz szokásoktól, amelyek megrontják a lelket. Malakiás 3:1–3 idézve.” Jézus élete, 161.

„A próféta ezt mondja: »Láttam más angyalt alászállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt; és a föld megvilágosodott az ő dicsőségétől. És erős szóval hatalmasan kiáltott, ezt mondván: Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és ördögök lakhelyévé lett« (Jelenések 18:1, 2). Ez ugyanaz az üzenet, amelyet a második angyal adott. Babilon elesett, »mert paráznasága haragjának borából adott inni minden pogány népnek« (Jelenések 14:8). Mi az a bor? — Hamis tanításai. Hamis szombatot adott a világnak a negyedik parancsolat szombatja helyett, és megismételte azt a hazugságot, amelyet Sátán először mondott Évának az Édenben — a

lélek természetes halhatatlanságát. Sok rokon tévelygést terjesztett el széles körben, »úgy tanítván, mint tudományokat, az embereknek parancsolatait« (Máté 15:9).»

„Amikor Jézus megkezdte nyilvános szolgálatát, megtisztította a Templomot annak szentségtörő meggyalázásától. Szolgálatának utolsó cselekedetei között volt a Templom második megtisztítása. Így tehát a világ figyelmeztetésére végzendő utolsó műben két különálló felhívás hangzik az egyházakhoz. A második angyal üzenete ez: „Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város, mert paráznasága haragjának borából adott inni minden népnek” (Jelenések 14:8). És a harmadik angyal üzenetének hangos kiáltásában egy mennyei szózat hallatszik, amely ezt mondja: „Fussatok ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és hogy az ő csapásaiból ne kapjatok. Mert az ő bűnei az égig hatottak, és megemlékezett Isten az ő hamisságairól” (Jelenések 18:4, 5).” Selected Messages, 2. könyv, 118.